

Arrest

nr. 282 041 van 16 december 2022
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 7 juni 2022.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 7 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 juli 2022 met referentenummers X en X.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 15 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen België zijn binnengekomen op 10 maart 2020, dienden op 13 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 7 juni 2022 nam de adjunct-commissaris de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekende brief van 8 juni 2020 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoeker, C.C.P.S., luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 13/03/2020

Overdracht CGVS: 13/05/2020

U had op 19 juli 2021, van 09.48 uur tot 12.18 uur en van 15.24 uur tot 17.21 uur, een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester Didier Luzeyemo Ndolao loco meester Alexander Loobuyck, was gedurende het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 26 november 1975 in San Salvador in het gelijknamige departement. U woonde van uw kindertijd tot 2016 in Colonia Conacaste, gemeente Mejicanos, departement San Salvador. U was tussen 1995 en 2004 getrouwd en kreeg twee kinderen uit dit huwelijk. U kreeg ook twee dochters uit twee andere relaties. In 2015 trok u in bij uw huidige partner J.L.A.D.A. en haar twee dochters M.A. en L.M. in het kanton Los Artigas, Caserio Jayuca, gemeente Olocuitla, departement La Paz. U werkte als zeefdrukker voor Decotex American Park.

Midden oktober 2020 ontdekte uw partner dat haar minderjarige dochter L. een relatie had met een lokaal bendelid van rond de dertig jaar, met de bijnaam El Sapo. U contacteerde vervolgens een vriend bij de politie om te vragen wat u kon doen. Hij informeerde u dat El Sapo jarenlang naar de gevangenis zou gaan indien u klacht zou neerleggen. Wanneer uw partner El Sapo datzelfde weekend in een staat van woede wilde gaan confronteren, besloot u in haar plaats met hem te gaan spreken. U vertelde hem dat u naar de politie zou stappen indien hij uw stiefdochter niet met rust zou laten. Indien hij dit deed, zou u er dan ook voor zorgen dat uw partner het daarbij zou laten. El Sapo ging hiermee akkoord. Toen u in november buiten uw huis het hek aan het herstellen was, kwam een vriend van El Sapo, een zekere W. u uitschelden. Hij zei dat ze u zouden komen halen als El Sapo iets zou overkomen.

Op 26 december vonden jullie een brief achter de ruitenwisser van jullie auto. Daarin stond dat de afzender 100 dollar van jullie wilde zonder verdere uitleg. Jullie beschouwden het als een flauwe grap en gooiden het briefje weg. Een maand later, op 25 januari vond uw partner een tweede brief onder de ruitenwisser. Hierin werd de naam van uw partner en haar dochters gebruikt en stond dat ze wisten waar haar dochters studeerden en waar jullie werkten. Vervolgens werd opnieuw 100 dollar geëist, anders konden jullie gevolgen verwachten. De brief was ondertekend door de bende MS-13. Die avond verhuisden jullie naar uw schoonzus in Joya de Ceren in het departement La Libertad.

Op 5 februari werd uw partner gebeld door haar neef. Hij zei dat een zekere El Pollo naar haar vroeg. Toen ze de situatie aan haar neef uitlegde, zei die dat dat inderdaad niet goed was. Voor zijn werk als chauffeur moest hij namelijk dagelijks zeven dollar betalen aan de bende. Op 14 februari gingen jullie klacht neerleggen bij de DIN, de dienst afpersingszaken van het Openbaar Ministerie. Zij raadden jullie aan ook bij de politie een klacht in te dienen, wat jullie ook deden. Toen de neef van uw partner vernam dat jullie klacht hadden ingediend, vertelde hij jullie dat dat een slecht idee was geweest, aangezien de politie informatie doorspeelde aan de bende en jullie hiervan de gevolgen zouden dragen.

U verliet samen met uw partner El Salvador op 9 maart 2020 op legale wijze met het vliegtuig. Jullie reisden via Spanje en Nederland naar België, waar jullie op 11 maart 2020 aankwamen. Op 13 maart 2020 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

Na jullie vertrek werd er door een onbekende in Joya de Ceren naar uw stiefdochter L. gevraagd. Hierop wilde uw schoonzus niet langer dat uw stiefdochters bij haar verbleven en gingen ze naar uw schoonmoeder in het centrum van Jayuca.

U vreest bij een terugkeer gedood te worden door de bendeleden van MS-13. U vreest dat uw partner ook door hen zal gedood worden.

Jullie leggen ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: jullie paspoorten, jullie identiteitskaarten, een klacht bij de politie, een nieuwsartikel over een vermoorde agent en foto's van de muur tegenover uw woning.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat u er niet in slaagt het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten of zulk een vrees te koesteren bij terugkeer naar uw land. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De elementen die volgens u aan de basis van zulk een vrees of risico zouden liggen zijn immers ongeloofwaardig.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het verband dat jullie zien tussen de relatie van uw L. met El Sapo en de discussies met El Sapo en W. die hierop volgden enerzijds en de afpersingsbrieven anderzijds, louter gebaseerd is op vermoedens en veronderstellingen. U stelt dat u dit verband legde omwille van de timing van beide gebeurtenissen. Namelijk de confrontatie met El Sapo in oktober, de bedreiging van W. in november en de twee brieven in december en januari (CGVS Verzoeker, p. 20). Wanneer uw partner naar het verband gevraagd wordt, stelt ze het niet te weten, maar ervan uit te gaan dat alles met El Sapo begonnen is (CGVS, 17). Nochtans had El Sapo zelf aangegeven dat hij jullie geen verdere problemen ging bezorgen en nam hij nadien ook zelf geen contact meer op. Ook de bedreiging van W. was louter voorwaardelijk. Indien jullie El Sapo problemen zouden bezorgen, zouden jullie er gevolgen door dragen (CGVS Verzoeker, p. 13-14). Gezien het bovenstaande zijn er dan ook geen indicaties dat ze jullie hierom zouden beginnen afpersen zijn. Bovendien maakten jullie zowel in de klacht van de politie (document 3) als tijdens jullie interview bij DVZ (Vragenlijst CGVS Verzoeker; Vragenlijst CGVS Verzoekster) geen enkele melding van het conflict met El Sapo en W. Indien jullie werkelijk dachten dat er een verband tussen beide zaken bestond kan wel degelijk aangenomen worden dat jullie dit zouden vermelden, te meer omdat jullie dan een concreet idee zouden hebben van de daders. Gezien het voorgaande kan dan ook niet aangenomen worden dat er een verband zou bestaan tussen het conflict met El Sapo en W. en de voorgehouden afpersing door de bende MS-13.

Ook de afpersing zelf is niet aannemelijk. De manier waarop de bende MS-13 u zou hebben trachten afpersen komt namelijk weinig geloofwaardig over. In eerste instantie zouden ze namelijk een briefje achtergelaten hebben waar enkel het bedrag opstond dat ze van jullie wilden ontvangen zonder verdere uitleg. Jullie hadden dus geen idee op welke manier jullie dit bedrag moesten overhandigen, aan wie of op welk moment. Bovendien zou er verder in de maand die volgde op de eerste brief helemaal niets meer gebeurd zijn om dit bedrag ook daadwerkelijk te innen (CGVS Man, p. 14). Indien de bende jullie echt wilde afpersen, kan echter wel verwacht worden dat zij jullie ofwel duidelijke instructies zouden geven ofwel zelf enige moeite zouden doen om naar het geld te komen vragen. Dat dit niet gebeurde, houdt dan ook geen steek en brengt schade toe aan de geloofwaardigheid van deze afpersing.

Dat de bende vervolgens een maand later een tweede briefje zou achterlaten, waarin ze aangeven informatie over jullie te hebben en jullie bedreigen en die ze ondertekenen als MS-13, komt dan ook weinig aannemelijk over. Gezien het voorgaande zouden ze namelijk geen goede redenen hebben om jullie te bedreigen, aangezien er geen concrete instructies waren gegeven en ze zelf ook het geld niet waren komen innen. Bovendien zouden zelfs in deze tweede brief geen instructies voor de betaling gestaan hebben. Jullie konden dus nog steeds geen initiatief nemen om het gevraagde geld te betalen. Deze gang van zaken komt niet geloofwaardig over. Gevraagd hoe jullie zelf dachten dat jullie moesten betalen, stelt uw partner dat ze over het algemeen iemand sturen op de betaaldag. Hierop gevraagd waarom er dan niemand gekomen was om dat bedrag op te halen, stelt ze dat op de brief niet stond wie en wanneer en dat ze op een bepaald moment mensen over de heuvelrug hoorden lopen (CGVS Verzoekster, p. 15-16).

Zij gaat hierbij wel voorbij aan de vaststelling dat in de tweede brief evenmin werd verduidelijkt aan wie het bedrag betaald moest worden en dat er enkel werd opgedragen om op het eind van de maand te betalen (document 3). Daarop gevraagd waarom ze niemand sturen voor dat bedrag als ze die brief sturen, antwoordt ze het niet te weten (CGVS Verzoeker, p. 16). Ook u verklaart dat de bende iemand zou sturen om dat geld op te halen. Gevraagd waarom ze dan de maand voordien niemand stuurden om het geëiste geld op te halen, antwoordt u dat er geen afzender opstond, niet waar en wanneer, en dat u er daarom geen belang aan hebt gehecht. Of u er op dat moment belang aan hechtte, zou echter geen impact hebben op de mogelijkheid van de bende om iemand te sturen om dat geld te innen. Nogmaals gevraagd waarom de bende tussen de eerste en tweede brief niemand stuurde om het geld op te eisen, stelt u dat ze een fout hebben gemaakt en niet gezegd hebben op welke datum ze zouden innen. Daarom zouden ze niemand gestuurd hebben. Gevraagd waarom ze dan die eerste brief hebben gebracht, als ze daar verder niets mee gingen doen, stelt u dat u het niet weet, dat u ervan uitgaat dat die twee brieven met elkaar verband houden en dat u niet kan verzekeren dat ze met dezelfde problematiek verband houden (CGVS Verzoeker, p. 22-23). Jullie uitleg waarom er aan de eerste brief geen gevolg werd gegeven kan niet overtuigen. De handelingen van de bende komen aldus niet geloofwaardig over, wat de geloofwaardigheid van de afpersing verder schaadt.

Zoals jullie zelf ook aanhalen zou er bovendien ook geen concrete aanleiding zijn geweest voor het vragen van afpersingsgeld door de bende. Jullie hadden namelijk, naar eigen zeggen, geen eigen zaak of veel middelen, waardoor jullie gevisieerd zouden worden door de bende (CGVS Verzoeker, p. 14). Het is dan ook weinig aannemelijk dat jullie door de bende zouden afgeperst worden. Zij zouden er namelijk geen baat bij hebben als jullie het gevraagde bedrag niet zouden kunnen betalen. Voorts is het ook weinig aannemelijk dat deze bendeleden, die jullie wilden afpersen, jullie na jullie vertrek niet bij uw schoonmoeder zouden zijn gaan zoeken. Zij woonde nochtans op slechts 20 à 25 wandelen van uw woning en sinds mei 2021 wonen ook uw stiefdochters bij haar (CGVS, Verzoeker, p. 26-27). Gevraagd waarom ze jullie niet bij uw schoonmoeder kwamen zoeken, stelt u dat de bendeleden zich bij de kerk ophouden en dat u niet weet of ze de tour hebben gedaan en dat u ervan uitgaat dat ze er snel achter zouden komen dat uw stiefdochters bij uw schoonmoeder wonen (CGVS Verzoeker, p. 27). Uw verklaring kan niet overtuigen. Indien de bendeleden u werkelijk wilden afpersen en er gevolgen voor u zouden zijn als u het bedrag niet zou betalen, kan ook wel verwacht worden dat ze op zijn minst eens bij uw schoonmoeder zouden langsgaan om te kijken of jullie zich daar niet bevonden. Dat u geen verklaring hebt waarom dit niet gebeurd is en uw stiefdochters vanaf mei 2021 hier zelfs gingen wonen, plaatst dan ook verdere vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Wat de neergelegde klacht betreft, dient eerst opgemerkt te worden dat deze louter een neerslag vormt van uw verklaringen bij deze instantie, waarvan de waarde aldus afhangt van de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen die erin beschreven worden. Aangezien de door u beschreven afpersing weinig aannemelijk is, kan deze klacht op zich deze onaannemelijkheid niet veranderen. Bovendien maakten jullie in deze klacht geen enkele melding van de eerste afpersingsbrief, maar betreft deze enkel de tweede afpersingsbrief. Wanneer uw partner gevraagd werd waarom jullie hierover in de klacht niets vermeldden, stelt ze dat jullie dat wel hebben gezegd. Gevraagd waarom het dan niet werd opgenomen in de klacht, stelt ze dat het bij de DIN was en dat dat de klacht bij de politie was. Gevraagd waarom het niet opgenomen werd in de klacht van de politie, zegt ze het niet te weten en dat haar naam zelfs fout geschreven is (CGVS Verzoekster, p. 17). U verklaart hierover dat u het wel hebt gezegd bij de politie, maar dat ze het niet wilden opnemen in de klacht. U had namelijk een fout gemaakt door de eerste brief te verscheuren. Hierdoor had u geen bewijs, wat u voor de tweede brief wel had. Wanneer u erop gewezen wordt dat in de klacht niet expliciet werd opgenomen dat u jullie dat moment die brief had overhandigd, stelt u dat de klacht gebaseerd is op de overhandigde klacht, zodat deze ontvankelijk verklaard kon worden. Anders zouden ze zich niet met die zaak bezig houden (CGVS Verzoekster, p. 24-25). Het komt allesbehalve aannemelijk over dat de politie niet zou willen optekenen dat u al eerder door de bende afgeperst werd, maar dat jullie deze brief niet bijhielden. In dat geval zou in veel gevallen namelijk geen klacht ingediend kunnen worden. Bovendien zouden jullie wel de tweede brief kunnen voorleggen, waardoor jullie dus wel een bewijs zouden hebben gehad van de afpersing. Dat de voorgeschiedenis hiervan niet opgetekend zou worden, kan dan ook niet aangenomen worden.

Uw verklaring voor de omissie van de eerste brief in de klacht, klemmt bovendien ook met de verklaringen van uw partner. U verklaart namelijk dat u de klacht als bewijs moest kunnen voorleggen aan de politie (CGVS Verzoeker, p. 24-25) en jullie eerst naar het openbaar ministerie en de DIN gingen, alvorens klacht in te dienen bij de politie (CGVS Verzoeker, p. 16). Uw partner verklaarde daarentegen dat jullie de brief bij de DIN achterlieten (CGVS Verzoekster, p. 17). Zodus waren jullie tijdens het neerleggen van de klacht bij de politie niet langer in het bezit van de brief.

Uw stelling dat deze noodzakelijk was voor het mogen neerleggen van de klacht, blijkt hierdoor nog minder aannemelijk. Bovendien leggen jullie aldus inconsistente verklaringen af over de plaats waar jullie de tweede afpersingsbrief achterlieten, wat de geloofwaardigheid van de afpersing verder uitholt.

Voorts kan nog opgemerkt worden dat jullie erg verschillend zouden gereageerd hebben op het ontvangen van de twee brieven. Jullie zouden de eerste brief namelijk niet serieus genomen hebben en deze weggegooid hebben. Jullie zouden ook geen geld aan de kant gehouden hebben voor het geval er iemand geld zou komen innen (CGVS Verzoekster, p. 14-15). Bij het ontvangen van de tweede brief zouden jullie daarentegen besloten hebben om dezelfde avond nog uit jullie woning te vertrekken en niet meer terug te keren (CGVS Verzoeker, p. 23). Nochtans werd jullie in beide brieven gevraagd om geld te betalen aan onbekenden, met het verschil dat in de tweede brief duidelijk werd dat het om de lokale bende ging en dat ze persoonlijke informatie over jullie hadden. Desondanks is het opmerkelijk dat jullie na de eerste brief geen enkele voorzorgsmaatregel namen, maar na de tweede brief meteen alles achterlieten, hoewel jullie nog tot het einde van de maand tijd hadden om actie te ondernemen.

Op basis van bovenstaande elementen is het CGVS van oordeel dat u uw asielrelaas niet aannemelijk hebt gemaakt. Deze feiten kunnen dan ook geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een

alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die jullie neerleggen veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Jullie paspoorten en identiteitskaart bewijzen jullie nationaliteit en identiteit, die in deze beslissing niet betwist worden. De neergelegde foto's tonen enkel aan dat er op een muur door de bende MS-13 boodschappen werden geschreven. U kan hiermee niet aantonen dat dit tegenover uw woning was, laat staan dat dit verband zou houden met uw voorgehouden problemen. Deze foto's kunnen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook niet wijzigen. Het neergelegde artikel handelt over een agent uit de buurt die banden zou gehad hebben met de bende en door de bende vermoord werd. Het gaat hierbij dus over informatie over uw buurt en de bendesituatie aldaar, die niet wordt betwist. Dat er bij een conflict met de bende repercussies kunnen volgen en dat er banden kunnen bestaan tussen bendes en politie wordt evenmin betwist. Aangezien u de voorgehouden afpersing niet aannemelijk hebt gemaakt, is er echter geen reden voor repercussies door de bende. De klacht bij de politie werd al eerder in deze beslissing besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoekster, A.D.A.J.L., luidt als volgt:

Asielaanvraag: 13/03/2020

Overdracht CGVS: 13/05/2020

U had op 19 juli 2021, van 12.39 uur tot 14.28 uur en van 17.36 uur tot 18.30 uur, een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester Didier Luzeyemo Ndolao loco meester Alexander Loobuyck, was gedurende het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 1 december 1985 in La Paz in het gelijknamige departement. U woonde tot uw veertiende in het kanton Los Artigas, Caserio Jayuca, gemeente Olocuilta, departement La Paz. U trouwde toen en woonde tot 2006 samen met uw echtgenoot, met wie u twee dochter kreeg, M.A. en L.M.. Nadat jullie in 2006 uit elkaar gingen, keerde u terug naar Los Artigas met uw dochters. In 2016 trok uw huidige partner P.S.C.C. bij jullie in. U werkte sinds maart 2017 als kelner in de VIP-lounge van de luchthaven.

Midden oktober 2020 ontdekte u dat uw minderjarige dochter L. een relatie had met een lokaal bendelid van rond de dertig jaar, met de bijnaam El Sapo. Uw partner contacteerde vervolgens een vriend bij de politie om te vragen wat jullie konden doen. Hij informeerde jullie dat El Sapo jarenlang naar de gevangenis zou gaan indien jullie klacht zouden neerleggen. Wanneer u El Sapo datzelfde weekend in een staat van woede wilde gaan confronteren, besloot uw partner in uw plaats met hem te gaan spreken. Hij vertelde hem dat u naar de politie zou stappen indien hij uw dochter niet met rust zou laten. Indien El Sapo dit deed, zou uw partner er dan ook voor zorgen dat u het daarbij zou laten. El Sapo ging hiermee akkoord. Toen uw partner in november buiten uw huis het hek aan het herstellen was, kwam een vriend van El Sapo, een zekere W. hem uitschelden. Hij zei dat ze hem zouden komen halen als El Sapo iets zou overkomen.

Op 26 december vonden jullie een brief achter de ruitenwisser van jullie auto. Daarin stond dat de afzender 100 dollar van jullie wilde zonder verdere uitleg. Jullie beschouwden het als een flauwe grap en gooiden het briefje weg. Een maand later, op 25 januari vond u een tweede brief onder de ruitenwisser. Hierin werd de naam van u en uw dochters gebruikt en stond er dat ze wisten waar uw dochters studeerden en waar jullie werkten. Vervolgens werd opnieuw 100 dollar geëist, anders konden jullie gevolgen verwachten. De brief was ondertekend door de bende MS-13. Die avond verhuisden jullie naar uw zus in Joya de Ceren in het departement La Libertad.

Op 5 februari werd u gebeld door uw neef. Hij zei dat een zekere El Pollo naar u vroeg. Toen u de situatie aan uw neef uitlegde, zei die dat het inderdaad niet goed was. Voor zijn werk als chauffeur moest hij namelijk dagelijks zeven dollar betalen aan de bende. Op 14 februari gingen jullie klacht neerleggen bij de DIN, de dienst afpersingszaken van het Openbaar Ministerie. Zij raadden jullie aan ook bij de politie een klacht in te dienen, wat jullie ook deden. Toen uw neef vernam dat jullie klacht hadden ingediend, vertelde hij dat dat een slecht idee was geweest, aangezien de politie informatie doorspeelde aan de bende en jullie hiervan de gevolgen zouden dragen.

U verliet samen met uw partner El Salvador op 9 maart 2020 op legale wijze met het vliegtuig. Jullie reisden via Spanje en Nederland naar België, waar jullie op 11 maart 2020 aankwamen. Op 13 maart 2020 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

Na jullie vertrek werd er door een onbekende in Joya de Ceren naar uw dochter Lisette gevraagd. Hierop wilde uw zus niet langer dat uw dochters bij haar verbleven en gingen ze naar uw moeder in het centrum van Jayuca.

U vreest bij een terugkeer gedood te worden door de bendeleden van MS-13.

Jullie leggen ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: jullie paspoorten, jullie identiteitskaarten, een klacht bij de politie, een nieuwsartikel over een vermoorde agent en foto's van de muur tegenover uw woning.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw partner P.S.C.C.. In het kader van zijn verzoek werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van zijn vluchtmotieven. Gezien u zich integraal beroept op dezelfde vluchtmotieven volgt u de beslissing van uw partner. De beslissing van uw partner luidt als volgt:

[De motieven van de beslissing ten aanzien van C.C.P.S. worden hernomen]"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De heer C.C.P.S. (verzoeker) (RvV 278 665) en mevrouw A.D.A.J.L. (verzoekster) (RvV 278 915) zijn (ex-)partners. Verzoekers beroepen zich blijkens de inhoud van de bestreden beslissingen en de verzoekschriften op dezelfde motieven. Met het oog op een goede rechtsbedeling en gelet op hun onderlinge verknochtheid worden de voormelde zaken dan ook gevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de Vreemdelingenwet;
- Het redelijkheidsbeginsel;
- De materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissingen stellen onterecht dat het verband tussen de afpersingen en de discussies met El Sapo en W. louter speculatief zijn.

Verzoekers kunnen hieromtrent geen harde bewijzen neerleggen maar gezien de timing van deze gebeurtenissen kan er geen verband worden ontkend. El Sapo is immers verbonden met MS-13 en verzoekers kregen hierna problemen met MS-13.

Voorts stellen de bestreden beslissingen dat de manier van werken van MS-13 niet aannemelijk is. Dit is een pure subjectieve inschatting. Verzoekers hebben waarheidsgetrouw verteld wat hen overkwam. Hoe de bendes werken kunnen verzoekers niet beïnvloeden. De eerste dreigbrief was inderdaad vaag geformuleerd, maar in de tweede brief werd er melding gemaakt van het feit dat zij wisten waar de kinderen studeerden en waar verzoekers werkten. Verzoekers wisten op dat ogenblik niet hoe en aan wie zij moesten betalen, maar de manier van werken van de bendes is algemeen gekend: zij sturen eerst dreigementen uit en sturen daarna iemand om het geld op te halen.

Na het vertrek van verzoekers waren er verschillende incidenten. Zo werd hun jongste stiefdochter gezocht door de bendes. Ze vertrok zelf en leeft bij een ander familielid ondergedoken.

De bestreden beslissingen spelen met mensenlevens en gaan af op buikgevoel.

Voorts kan bendegeweld niet zomaar als een criminele activiteit van gemeenrechtelijke aard worden aanzien.

Verzoekers citeren een rapport van Nansen dat bevestigt dat de bendes niet louter als een criminele organisatie kunnen worden bestempeld, zoals de bestreden beslissingen dat op heden doen. De situatie is veel complexer dan dat. Hun daden en beweegredenen zijn niet louter van economische aard en er dient te worden nagegaan of er een effectieve bescherming voorhanden in El Salvador tegen de bendes, die weldegelijk als politieke actoren dienen te worden beschouwd die wel degelijk een politieke agenda hebben en activiteiten uitoefenen die normaal gezien door een staat worden uitgeoefend, zoals de illegale belastingsheffing of renta: (verzoekschrift, stuk 3, p. 54- 56)

“Voor het vaststellen van een link met één van de vervolgingsgronden vervat in het Vluchtelingenverdrag is een goed begrip van de sociopolitieke situatie in El Salvador, de bendes en hun functioneren cruciaal

NANSEN stelt na analyse van verschillende bronnen vast dat het concept van bendes, hun doelen, werking en het kader van het geweld dat zij gebruiken zeer complex is. Een interdisciplinaire analyse is noodzakelijk, zowel vanuit sociologische, antropologische als politicologische hoek.

NANSEN contacteerde hiervoor een expert met betrekking tot El Salvador, Thomas Boerman, en verzamelde zelf een aantal relevante bronnen, weergegeven in deze nota, ten einde het bendegeweld beter te begrijpen en te duiden.

Dat de situatie complex is, blijkt uit een analyse van de beslissingen van het CGVS en de arresten van de RvV. Het CGVS kwalificeert bendes in El Salvador eerder als criminele organisaties. Volgens het CGVS pogen bendes door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en is hun drijfveer veeleer economisch en geenszins politiek gemotiveerd. In de arresten van de Verenigde Kamers maakt de RvV een meer uitgebreide en genuanceerde analyse van de socio-politieke situatie in El Salvador en de manier waarop bendegeweld hierin kadert, maar komt zij tot dezelfde conclusie als het CGVS

“Hoewel de bendes een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven in El Salvador, dan nog blijkt dat de drijfveren achter hun politieke, sociale en economische doelstellingen nauw verbonden zijn met het veiligstellen van hun economische belangen, territoriale positie en straffeloosheid voor hun criminele activiteiten. Hun doel blijft het financieel gewin van de bende.”¹⁵⁷

Volgens Thomas Boerman is dit een te simplistische benadering:

“At the most superficial level, it could be argued that gangs’ attempts to influence the Salvadoran political process is simply a strategy for facilitating their criminal activity. Critically, however, this represents an overly simplistic view that fails to take into account a number of fundamentally important historical, sociological, and anthropological considerations.” ¹⁵⁸ Bendes worden algemeen erkend als politieke actoren.¹⁵⁹

Rekening houdend met de sociopolitieke context in El Salvador, is het onmogelijk de criminele motieven van bendes en de staat los te koppelen van het politieke.

“Within this criminalized political context, it is impossible to disentangle gangs’ and state actors’ criminal motives from their political objectives and any attempt to do so is simply forcing a false dichotomy. As such, from both a practical and conceptual standpoint, attempting to draw lines of demarcation between gangs and the government, or to characterize gang activity as independent from the state, has an inherently arbitrary quality to it that is widely recognized among the broadest range of Salvadoran and international experts as being unmoored from the sociopolitical realities of the country.” ¹⁶⁰

Hieruit volgt dat bendes niet simpelweg gelijkgesteld kunnen worden met criminele organisaties. Thomas Boerman maakt duidelijk dat bendes politieke actoren zijn die wel degelijk een politieke agenda hebben en activiteiten uitoefenen die normaalgezien door een staat worden uitgeoefend, zoals de illegal belastingsheffing of renta. Bovendien is het om een link met politieke overtuiging onder het Vluchtelingenverdrag vast te stellen niet vereist dat het doel van de actor van vervolging gelinkt is aan de staat of het overheidsbeleid, het willen leiden van het land of een deel ervan of het bekleden van een publiek mandaat.

De politieke overtuiging moet betrekking hebben op een aangelegenheid die verband houdt met één van de actoren van vervolging vervat in artikel 6 Kwalificatierichtlijn, en hun beleid of methoden. Aangezien bendes in El Salvador een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen en beschouwd worden als de facto autoriteit¹⁶¹ zijn zij een actor van vervolging in de zin van artikel 6 Kwalificatierichtlijn.

Er is sprake van een politieke overtuiging wanneer zij een persoon een opvatting, gedachte of mening toedichten betreffende hun methoden of beleid. Dus wanneer een Salvadoraan vlucht omdat hij de gevraagde renta niet kan of wil betalen of omdat hij vreest het slachtoffer te worden van bendegeweld omdat hij bijvoorbeeld één van de door een bende opgelegde regels overtreedt of niet met hen wil meewerken, dan wordt dit door de bende in kwestie gezien als een daad van verzet tegen haar beleid of methoden. Bijgevolg is dit een (toegeschreven) politieke overtuiging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

NANSEN stelt verder vast dat een aantal vluchtelingenrechtelijke principes niet correct toegepast worden door de asielinstanties of foutief geïnterpreteerd worden. Zo wordt een protection gap gecreëerd door te vereisen dat een persoon een verhoogd risico aantoonst in vergelijking met anderen die zich in dezelfde situatie bevinden. Een dergelijke differentiatie is niet vereist door het Vluchtelingenverdrag en zorgt ervoor dat een grote groep van mensen die nood hebben aan internationale bescherming, deze niet krijgen. De eraan gekoppelde individualisatie van de vrees is een obstakel voor de erkenning van vervolgingspatronen die een gehele bevolking of groep van personen treffen.

Niets in de vluchtelingendefinitie wijst erop dat een persoon individueel geïdendeerd moet worden. Nochtans wordt deze vereiste in verschillende van de door NANSEN geanalyseerde beslissingen van de asielinstanties vooropgesteld. Personen die reeds slachtoffer werden van bendegeweld komen dan niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus omdat zij volgens de asielinstanties niet aantonen dat zij specifiek doelwit waren van een bende.

Het feit dat bij de beoordeling van de beschermingsnood rekening gehouden moet worden met de individuele omstandigheden van een persoon betekent niet dat deze persoon moet aantonen dat hij individueel geïdendeerd werd of zal worden. Het houdt in dat rekening gehouden wordt met de achtergrond, het profiel van de persoon, geslacht, leeftijd, situatie van familieleden of vrienden en eventuele negatieve ervaringen in het verleden. Het risicoprofiel van een persoon en de eraan gekoppelde landeninformatie zou dus wel degelijk een doorslaggevende rol moeten spelen in de beoordeling van de beschermingsnood.

Ook de informatie die de persoon aandraagt van wat personen in een gelijkaardige situatie overkomen is, of informatie over familieleden die het slachtoffer werden van bendegeweld, zijn elementen waarmee voldoende rekeningen moet gehouden worden.

Verder stelt NANSEN vast dat het onderzoek van het CGVS zich richt op de vaststelling of de persoon reeds vervolging onderging in het verleden. In geval de door de verzoeker aangehaalde problemen niet geloofwaardig geacht worden, wordt het verzoek afgewezen zonder beoordeling van het risico in de toekomst.

Nochtans is het eigen aan het vluchtelingenrecht dat de beoordeling van de gegronde vrees toekomstgericht is en daarom ook enigszins speculatief. De vrees voor vervolging moet niet met zekerheid vastgesteld te worden, de redelijke waarschijnlijkheid dat een persoon het slachtoffer zal worden van vervolging in de toekomst is voldoende voor een erkenning als vluchteling.

De grondige analyse van de context van bendegeweld en van vluchtelingenrechtelijke principes uitgevoerd in deze nota toont aan dat de redenering van de asielinstanties zoals ontwikkeld in de geanalyseerde beslissingen in gebreke blijft om effectief toegang tot internationale bescherming te bieden aan Salvadoranen die hieraan nood hebben.

Volgens NANSEN dient bij de analyse per geval meer rekening gehouden te worden met het specifieke profiel evenals met de verblijfplaats van de persoon in El Salvador. Hierbij dient meer gewicht gehecht te worden aan concrete landeninformatie van toepassing op het geval of het profiel. Voor een correcte beoordeling van de internationale beschermingsnood is het cruciaal dat vluchtelingenrechtelijke principes juist toegepast worden en dat geloofwaardigheid geen obstakel vormt voor bescherming tegen toekomstige risico's die objectief vaststelbaar zijn."

De bestreden beslissingen kunnen zich aldus niet langer verschuilen achter het feit dat de bendes louter als een criminele organisatie dienen te worden aanzien en dat er een individuele en specifieke vrees dient te worden aangetoond.

Verzoekers hebben ook uitgebreid en gedetailleerd verteld over hun problematiek en verwijzen naar hun verklaringen.

Voorts kunnen de bestreden beslissingen niet worden gevolgd waar deze stellen dat verzoekers geen concrete aanleiding gaven waarom de bendes hen begonnen viseren.

Er is echter geen draaiboek over hoe de bendes te werk gaan. Verzoekers hebben geen inzicht in de werking van deze bendes en kunnen niet zeker zeggen waarom zij net werden gevisieerd. Indien ze dit wel deden zouden de bestreden beslissingen stellen dat verzoekers veronderstellingen maken. De bestreden beslissingen stellen een *modus operandi* van de bendes voorop die niet overeenstemt met de werkelijkheid.

Wat de tweede dreigbrief betreft vergrijpen de bestreden beslissingen zich aan drogredeneringen om de verklaringen van verzoekers als ongeloofwaardig te bestempelen. Verzoekers hebben de eerste dreigbrief weggegooid. Achteraf gezien hebben ze daar uiteraard veel spijt van. Toen zij de tweede dreigbrief ontvingen, hebben ze die wel serieus genomen. Ze zijn langs geweest bij de DIN en hebben klacht neergelegd bij de politie. De bestreden beslissingen stellen dat verzoekers elkaar zouden hebben tegengesproken over of ze de dreigbrief bij de politie afgaven dan wel achterlieten bij de DIN. Welnu, zij hebben de originele dreigbrief inderdaad achtergelaten bij de DIN, maar verzoeker had daar ook een kopie van en heeft deze meegenomen naar de politie toen hij een klacht ging indienen bij de politie. Aldus kloppen zowel de verklaringen van verzoeker als verzoekster: zoals verzoekster verklaarde hebben ze de brief achtergelaten bij de DIN, maar verzoeker legde een kopie ervan ook neer bij de politie. De bestreden beslissingen zoeken en creëren aldus tegenstrijdigheden die er niet zijn.

De politie ondernam niets om verzoekers te beschermen, en wilde zelfs niet noteren dat er een tweede dreigbrief was toegekomen.

Verzoekers konden aldus niet rekenen op bescherming van de nationale autoriteiten.

De politiediensten zijn geïnfilteerd door de bendelenden en zijn bijzonder corrupt.

Verzoekers verwijzen naar de *Country Policy and Information Note* van januari 2021 ter staving van de corruptie doorheen de Salvadoraanse politiediensten.

De bestreden beslissingen hebben op geen enkel ogenblik de gegrondheid van de vrees voor het leven van verzoekers onderzocht. Ze baseren zich louter op een subjectief aanvoelen en wat ze 'aannemelijk' achten.

Dergelijke redenering getuigt van een gebrek aan besef aangaande de werking van de bendes en de politie in El Salvador.

Bovendien zwijgen de bestreden beslissingen in alle talen over de recente gebeurtenissen in El Salvador waar bekend werd dat de huidige rechter van het hooggerechtshof de vroegere raadsman is van het hoofd van de MS-13 bende:

"El Salvador Supreme Court Magistrate was Former Defense Attorney for Head of MS-13- May 26, 2022

(...) Judge Miguel Ángel Flores Durel, a magistrate on the Salvadoran Supreme Court (CSJ), formerly worked as defense attorney for the most influential leader of the Mara Salvatrucha (MS-13), Borromeo Enrique Henríquez, alias "Diablito de Hollywood," according to CSJ documents published on Wednesday. The magistrate was selected by President Nayib Bukele's party to the country's highest court in June of 2021, during illegal court nominations by the Bukele-controlled legislature. The court publicly acknowledged Flores Durel's former defense work on behalf of El Salvador's largest gang in a resolution allowing the magistrate to recuse himself from ruling on the ongoing U.S. request to extradite Henríquez on drug trafficking and terrorism charges.

The Supreme Court granted Flores Durel's recusal on March 10. In a phone call with El Faro, the magistrate declined to comment on the resolution, arguing that the information was sealed by the CSJ. The court then released the resolution on Wednesday, after El Faro had asked for a comment from the magistrate and hours prior to publication. A draft of the resolution obtained by El Faro includes the MS-13 leader's name and full alias, Diablito de Hollywood, however in the document published by the court Henríquez's identity has been redacted, referenced only by the initials of his alias and first and last names.

El Faro also obtained resolutions in which Flores Durel appears as counsel for Henríquez's wife, Jenny Corado, and for other MS-13 members, including in cases ending in exoneration. In 2018 he was part of the defense team for 87 of the gang's members arrested in Operation Checkmate, billed by prosecutors as a sweeping offensive against the gang's finances.

Magistrate Flores Durel's recusal from deliberations over the Henríquez extradition confirms that the CSJ has not yet ruled on the U.S. request. In December 2020 the Department of Justice filed indictments on drug trafficking and terrorism charges against 14 Mara Salvatrucha leaders, including Borrromeo Henríquez. The State Department then requested their extradition. Two weeks ago El Faro confirmed that one of them —Élmer Canales Rivera, alias "Crook"— had been released and taken to Guatemala by a top Bukele administration official as a show of goodwill to the gang amid negotiations conducted by the Bukele administration. Newspaper La Prensa Gráfica found that at least three others are, without explanation, no longer in custody despite ongoing criminal sentences in El Salvador.

Flores Durel was selected to the high court by the Bukele-controlled Legislative Assembly, along with four other magistrates, on June 30, 2021. Their appointment received heavy criticism from legal observers due to the fact that, two months earlier, the president's party in the legislature had already illegally removed and replaced the five magistrates of the CSJ's Constitutional Chamber. While the constitution establishes that in each three-year term the legislature may replace five of the CSJ magistrates, the selection of the group including Flores Durel made for ten judges—two-thirds of the court— approved in two months. During the Supreme Court nomination process his prior work for the Mara Salvatrucha was not made public (...).

Verzoekers konden aldus, gelet op het bovenstaande, niet rekenen op de nationale autoriteiten.

Voorts menen verzoekers dat ze in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus en motiveren als volgt:

"Anno 2022 is de (humanitaire) situatie in El Salvador volledig ontspoord. EL Salvador wordt gerund door bendes en wordt gezien als een van de gevaarlijkste landen ter wereld:

"There are few places on earth as dangerous as El Salvador, a country with a population of just 6.5 million people – yet 10% are involved with gangs, by Tariq Zaidi

El Salvador is no stranger to violence. It endured a brutal civil war in the 1980s, which lasted for more than a decade. In many ways this history has underpinned the evolution of a terrifying gang culture where extortion and murder have become the norm. In the aftermath of the civil war, US immigration policies hardened. The net result was Salvadorian migrants convicted of crimes were deported back to El Salvador, renewing the cycle of gang culture and undermining the foundations of a fragile and struggling state.

The murder rate spiked in 2015-2016 at more than 100 homicides per 100,000 residents, well above the second and third highest countries, Honduras and Venezuela, which both had 59 homicides per 100,000 residents (InSightCrime).

The forces involved are at least 60,000 active gang members from the gangs Mara Salvatrucha 13 (MS-13) and Barrio 18 (La 18), and the outnumbered 52,000 Salvadoran state officers, consisting of the police, paramilitary and military forces.

The gangs' origins can be traced to Salvadorans who fled to the US, and in particular to teens in Los Angeles. Through radicalisation via jail stints for nonviolent crimes, Salvadorans were hardened and turned to violence, establishing the methods and networks associated with MS-13. La 18, in contrast, was formed as the first multiracial, multiethnic gang in the city, and is now a mostly Central American gang, with between 30,000 and 50,000 members in the US.

After the civil war in El Salvador ended in 1992, US immigration policies hardened and migrants who had been convicted of crimes were sent back to El Salvador, bringing gang culture and violence to an already struggling state. Through recruitment, extortion and coercion, the gangs continued to grow in number and influence, holding ever greater control over the country.

Today, El Salvador is a paralysed state. Turf wars have split apart families, made travel impossible and crippled the government. Disappearances are common (the numbers of those disappeared are not counted in homicide statistics, understating the scale of violence) and following up with the police is not recommended – informers and moles are everywhere. If the body is found, burials are held as quickly as possible and funerals are quietly conducted: they have often been targeted for repeat murders.

The police are always on high-alert and officers wear balaclavas to protect their identities, but attacks on the police are common, including secondary, “double tap” shootings at murder sites. This breakdown of trust has created a uniquely problematic socio-political situation, and helps explain why for many Salvadorans the only answer is migration, usually to the north to Mexico and the US. A large migrant caravan currently at the US’s southern border at Tijuana, Mexico, is composed largely of those fleeing gang violence in El Salvador and Honduras.

It is difficult for an outsider to understand how much social norms have disintegrated. In many cities, it is impossible to cross the street due to differing gang territory control, entirely cordoning off neighbourhoods and streets. When entering a new neighbourhood, visitors often have to flash lights or roll windows down to indicate allegiance to the gang that controls it, or fear violence

But the election of a new, young, dynamic president – Nayib Armando Bukele – has brought hope. He created a multi-phase plan which he says will eradicate gangs in El Salvador in three to four years. In June, he launched the \$31m (£24m) territorial control plan to heighten police and military presence to drive out gangs and weaken their control over the territories.

Two months in, the Salvadoran police reported more than 5,000 arrests nationally. The plan also involved declaring a state of emergency in the prison system, putting 28 prisons on lockdown by prohibiting visitors, confining inmates to cells, attempting to block all communication networks within the prison and with the outside world through a near-blackout of mobile phone signals, and transferring prisoners to more secure facilities.

He has also created a new anti-corruption body, known as Plan Cuscatlan.

Bukele has pointed to economic growth as a solution to the rising poverty and unemployment that lead to emigration. He has succeeded in securing pledged development funds from both the US and Mexico – one of many steps he has taken to rekindle El Salvador’s bilateral relationship with the US.

To date, 3,382 people have been reported missing. That is already 200 more than the year before. While the scale of violence in this small central American country is predictable, its future is less certain. For how much longer will the people of El Salvador have to endure fear and murder as the social norm?”

En

“El Salvador is widely regarded as the deadliest place on earth that is not a war zone, but it may as well be one.

The gang culture that has evolved since the end of the 12-year-long civil war in 1992 is unmatched for its brutality and scale of violence. The country’s defense ministry estimates that as many as 500,000 Salvadorans are involved in gangs—in a country of 6.5 million—either through direct participation or through coercion and extortion by relatives, amounting to 8 percent of the population.

El Salvador’s homicide rate reached over 100 murders per 100,000 residents in 2015—giving it the world’s highest rate that year. Almost all the murders in El Salvador over the past two decades have been connected in some way to a three-way gang war among members of the two largest gangs, Mara Salvatrucha (MS-13) and Barrio 18 (La 18), and government security forces.

El Salvador is characterized not only by widespread violence but also by the brutality with which the violence is carried out. After firearms, machetes are the most common murder weapon. Often, the aim is

not just to kill, but to torture, maim, and dismember the victim. The emergence of an intricate gang culture with its own traditions, rules, and structures has transformed the act of killing into a ritual, filled with intentional references to sadism and satanism.

Videos and stories of these killings, which usually involve a group of laughing gang members gleefully hacking away at the body parts of a victim and removing organs, have paralyzed Salvadoran society, creating a pervasive atmosphere of fear: Anybody can be an informer for a gang, nobody is safe, any street can become a crime scene, anybody can disappear. Public killings are common, accounting for nearly 40 percent of all murders.

The roots of El Salvador's current violence lie in the country's civil war during the 1980s. The war was brutal and exposed many Salvadorans, particularly children, to horrific violence. Many Salvadorans fled to the United States, and in particular to Los Angeles, where Salvadoran teenagers joined together in ethnic solidarity to protect themselves against other established gangs in the city.

Following the end of the civil war in 1992, immigration policies in the United States became more restrictive, and migrants who had been convicted of crimes were sent home, bringing gang culture and violence to an already struggling state.

Today, in many Salvadoran cities, it is impossible to cross the street due to the boundaries of rival gangs' territory. When entering a new neighborhood by car, visitors often have to flash their lights or roll windows down to indicate allegiance to the gang that controls it—or face violence.

Young people grow up in warlike conditions and are often socialized into the gang, beginning for MS-13 with a 13-second beating. The ubiquity of violence is devastating to regular psychological development—and this violence is normalized. One widely shared video showed a group of gang members cleaving off the hands of a victim and then playing with the fingers, all while laughing hysterically. The knowledge that the perpetrators are most likely sober, as gang rules often prohibit intoxication, makes it even more terrifying.

Traditionally, both major gangs have operated in a decentralized way, usually financed through daily extortion promises, which range from just \$2 to \$3 for small businesses and \$5 to \$20 for medium-sized businesses and distributors. However, through combined extortion of 70 percent of all businesses in the country, the gangs collect large amounts of money, with estimated revenues of \$31.2 million for MS-13. The money spent because of gangs, either through extortion or buying private security, combined with the money lost because of violence, amounts to a staggering \$4 billion per year, about 15 percent of the country's GDP, according to a report from the Central Reserve Bank.

In the past, the Nationalist Republican Alliance (known by its Spanish acronym ARENA), the traditional right-wing party that has held control over El Salvador for much of its postwar history, has been known to strike pacts with gangs that allowed extortion collection as well as executions of rivals. Testimony from 2017 showed that the bribes amounted to \$350,000 in the 2014 elections by the two parties, and the eventual winning party, the left-wing Farabundo Martí National Liberation Front, promised up to \$10 million in microcredit to gang leaders in exchange for an electoral victory.

The election in February of Nayib Armando Bukele—a young president from neither of the two major parties—has brought some measure of hope. He has pledged to eradicate gangs in the country within three to four years.

During his first 150 days in office, the murder rate has dropped precipitously. The first seven months of 2019 were the least violent months in the last 15 years (except for 2013 and the 2012 gang truce). On July 31, not a single killing was recorded—only the eighth murderfree day in 19 years. However, violence and disappearances remain a fact of life.

Even with a new reformist government in place, it is not hard to see why so many Salvadorans still see emigration as the only way out. For now, fear, violence, and intimidation remain an unavoidable part of everyday life."

Met de huidige coronacrisis dreigt de situatie helemaal te ontsporen. De bestreden beslissingen kunnen bezwaarlijk volharden dat verzoekers terug kan keren naar El Salvador en er een menswaardig leven lijden. Immers, niet alleen zullen verzoekers hebben door deze crisis geconfronteerd worden door bendes

die hen afpersen, zij zullen ook geen werk hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte.

Vervolgens dient ook nog gewezen te worden op de ontsporende situatie van veralgemeend geweld in El Salvador, die recentelijk danig geëscaleerd is:

"Cf. Reuters, El Salvador's Bukele deploys military after spike in murders, dd. 12 november 2021 (<https://www.reuters.com/world/americas/el-salvadors-bukeledeploys-military-after-spike-homicides-2021-11-11/>):

SAN SALVADOR, Nov 11 (Reuters) - Salvadoran President Nayib Bukele on Thursday deployed the military to patrol streets throughout the country in response to a surge in murders this week.

The military deployment follows more than 30 homicides on Tuesday and Wednesday in the impoverished Central American nation of about 6.5 million people. Average daily homicides had dropped to less than two per day under Bukele, who took office in 2019.

"We have deployed our national police and armed forces to contain the increase in homicides registered over the last 48 hours," Bukele posted on Facebook alongside videos of soldiers patrolling the streets.

It was not clear how many soldiers were deployed or how long the operation would last. Bukele alleged there were "dark forces" at work, without elaborating.

A government source said that the majority of the troops would patrol densely populated areas of the capital, San Salvador. The country has been terrorized by street gangs since shortly after the end of its civil war in 1992.

The sight of soldiers on streets will sit uneasily with Bukele's critics, who accuse the president of growing authoritarianism. Bukele, 40, proclaimed himself "dictator" in his Twitter bio in recent weeks in an apparent joke that did little to soothe the opposition fears. (Full Story)

He was strongly criticized in 2020 for occupying congress with military and police, which many saw as an intimidation tactic. Bukele has also announced plans to double the military in coming years to 40,000 troops from 20,000.

(...)

Cf. PL News, El Salvador Police confirm 20 homicides in one day, 11 november 2021 (<https://www.plenglish.com/news/2021/11/11/elsalvador-police-confirm-20-homicides-in-one-day/>):

San Salvador, Nov 10 (Prensa Latina) The National Civil Police of El Salvador reported 20 homicides in one day, prompting President Nayib Bukele to order the deployment of the military to stop the escalation of violence.

"20 homicides have been reported nationwide during the day," the police reported on Twitter.

Bukele ordered raids by the Police and the Armed Forces in the places where homicides took place, and warned that his government will not allow a return to the past promoted by "dark forces."

The head of state announced that he will announce new actions to contain the escalation of violence and restore tranquility, after months with negligible numbers of homicides."

Een dergelijk niveau van geweld is ongezien in El Salvador, dat reeds als één van de meest onveilige landen ter wereld kon worden beschouwd. In het onmogelijke geval de Raad *in casu* niet overtuigd zou zijn dat de individuele problemen van verzoekers een internationaal beschermingsstatuut rechtvaardigen, dan dient toch minstens een hernieuwd onderzoek te gebeuren naar de algemene veiligheidssituatie (onder meer in het licht van deze recente feiten) alvorens er over de subsidiaire beschermingsstatus wordt geoordeeld.

3.1.2. Ter ondersteuning van hun beroep voegen verzoekers uittreksels uit de "Nansen Note 2021/3" (stuk 3) toe aan de verzoekschriften.

3.1.3. De commissaris-generaal brengt in zijn nota's met opmerkingen de COI Focus "Salvador. Situation Securitaire" van Cedoca van 4 juli 2022 ter kennis. Ook het "Dossier overgemaakt aan het CGVS" van verzoekster wordt gevoegd.

De commissaris-generaal zet uiteen als volgt:

"2.1 In een eerste en enig middel roept verzoekende partij de schending in van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1 Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Dit is echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie beroepen om asiel te verkrijgen (RvV, nr. 214 322 van 19 december 2018). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan overeenkomstig artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet onder meer besluiten de vluchtelingenstatus te erkennen of te weigeren, hetgeen hij in casu gedaan heeft in voorliggende beslissing die met afdoende redenen werd omkleed (RvV, nr. 215 303 van 17 januari 2019).

2.1.2 Verzoekende partij volhardt in haar verklaringen en vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar de vluchtelingenstatus, of in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Nog in ongeschikte orde vraagt zij de Raad de bestreden beslissing te vernietigen.

Verweerder antwoordt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging (of risico op ernstige schade) op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees (risico) reëel is. Deze vrees (of risico) dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees (risico) concreet aannemelijk te maken. Verweerder verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State waarin wordt gesteld dat de Commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Verweerder merkt op dat de Commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er wat haar betreft sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming). Verweerder benadrukt dat de Commissaris-generaal over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming). Verzoekende partij toont in haar verzoekschrift weliswaar aan dat zij het niet eens is met de appreciatie door de Commissaris-generaal, maar zij toont geenszins aan dat de Commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij ongegrond is. Verzoekende partij brengt geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de Commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Gelet op bovenstaande vaststellingen, meent verweerder dat de Commissaris-generaal terecht aan verzoekende partij de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

2.1.3 Waar verzoekende partij de analyse van verweerder betreffende de veiligheidssituatie betwist antwoordt verweerder het volgende: overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation Securitaire van 4 juli 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20220704.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen.

Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden gevisieerd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.1.4 Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier (RvV, nr. 210 359 van 28 september 2018; RvV, nr. 213 760 van 11 december 2018).

2.1.5 Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen heeft de Commissaris-generaal terecht beslist dat e vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partijen kan worden toegekend. De bestreden beslissing wordt gedragen door in feite en in rechte aanvaardbare motieven en zijn afdoende gemotiveerd. Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld."

In de nota van verzoekster wordt gemotiveerd als volgt:

"2.1 Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2 De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.1 Middels de bestreden beslissing weigert de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de Commissaris-generaal') aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. In de beslissing wordt vastgesteld dat zij haar verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven baseert als haar partner (C.C.P.S., O.V. (...)), waarin werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van zijn vluchtmotieven gezien (i) het verband tussen de relatie van verzoeksters dochter Lisette met El Sapo en de discussie tussen Walter en El Sapo enerzijds en de afpersingbrieven anderzijds, louter gebaseerd is op vermoedens en veronderstellingen; (ii) verzoekster en haar partner geen melding hebben gemaakt van dit conflict bij de DVZ; (iii) hun verklaringen over de afpersing niet aannemelijk zijn bevonden en (iv) de verklaringen van verzoekster en haar partner niet overeen komen met de inhoud van de neergelegde klacht en hun verklaringen hierover onderling tegenstrijdig zijn. De bestreden beslissing oordeelt vervolgens dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat verzoekster louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. Ten slotte oordeelt de bestreden beslissing dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.2 De bestreden beslissing is op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing

afdoende motiveren. Verweerder merkt op dat de Commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat er wat haar betreft sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming). Verweerder benadrukt dat de Commissaris-generaal over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de verzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming).

2.2.3 Verzoekster toont in haar verzoekschrift weliswaar aan dat zij het niet eens is met de appreciatie door de Commissaris-generaal, maar zij toont geenszins aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat haar verzoek om internationale bescherming ongegrond is. Verzoekster brengt geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperkt zich tot het herhalen van en volharden in een aantal eerder afgelegde verklaringen, het tegenspreken van de gevolgtrekking door de Commissaris-generaal en het opwerpen van post-factum verklaringen. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Gelet op bovenstaande vaststellingen, meent verweerder dat de commissaris-generaal terecht aan verzoekster de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

2.3 Verder verwijst verzoekster naar het Nansen-rapport 2021/3, dat volgens haar bevestigt dat de bendes niet louter als criminele organisaties kunnen worden bestempeld daar hun daden en beweegredenen niet louter van economische aard zijn en dat er moet worden nagegaan of er een effectieve bescherming voorhanden is in El Salvador tegen de bendes, die wel degelijk als politieke actoren moeten worden beschouwd. Verzoekster concludeert dat verweerder zich niet langer kan verschuilen achter het argument dat de bendes louter moeten worden aanzien als criminele organisaties en dat er een individuele en specifieke vrees moet worden aangetoond. Verweerder antwoordt dat de loutere verwijzing naar een algemeen rapport niet volstaat om aan te tonen dat men in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke, zoals uitgebreid uiteengezet in de bestreden beslissing.

2.4. Vervolgens verwijst verzoekster naar de UK Home Office “Country Policy and Information Note: El Salvador: Fear of gangs” van januari 2021 en verwijst zij verweerder dat de bestreden beslissing in alle talen zwijgt over de recente gebeurtenissen in El Salvador, waaruit zou blijken dat de politie samenwerkt met bendelen en zij dus niet op hulp en bescherming kan rekenen van haar eigen autoriteiten. Verweerder antwoordt dat, wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas er geen reden is om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoeksters betoog dat zij in El Salvador geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

2.5 Verzoekster betoogt tenslotte dat zij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus gezien het niveau van geweld ongezien is in El Salvador. Zij verwijst hiervoor naar artikels van The Guardian, Reuters, Plenglish en Foreign Policy.

2.5.1 Verweerder antwoordt dat bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador de COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20220704.pdf en de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen wordt. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2 De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

2.5.3 Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden gevisieerd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

2.5.4 In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.5 Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6 Verweerder stelt tenslotte vast dat de verklaringen die verzoeksters ex-partner, C.C.P.S (O.V. (...)), bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd en waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, zich niet in het administratieve dossier bevinden. Verweerder voegt deze verklaringen toe aan onderhavige nota.

2.7 Verweerder meent dat de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet opgaat, aangezien verzoekster op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord en de bestreden beslissing gesteund is op alle gegevens uit het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken.

2.8. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster toont niet aan dat de Commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond."

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

3.3. De bestreden beslissingen oordeelden op goede gronden dat verzoekers er niet in slagen een gegronde vrees in hun hoofd aan te tonen daar ze niet aannemelijk maakten dat ze daadwerkelijk werden gevisieerd door een Salvadoraanse bende.

Verzoekers slagen er niet in om de terechte vaststellingen van de bestreden beslissingen om te buigen en beperken zich in het volharden in hun verklaringen, het maken van vergoelijkingen en het bekritisieren van de gevolgtrekking van de adjunct-commissaris.

Vooreerst merkten de bestreden beslissingen terecht op dat verzoekers geenszins aannemelijk wisten te maken dat er werkelijk een verband was tussen hun conflict met El Sapo en de daaropvolgende afpersing. Verzoekers kunnen geen afbreuk aan deze vaststelling doen door simpelweg te stellen dat gezien de afpersing volgde op het conflict, deze twee gebeurtenissen wel met elkaar verbonden moeten zijn. Zulks betoog gaat zo echter voorbij aan de terechte vaststellingen van de bestreden beslissingen waarbij werd opgemerkt dat verzoekers geen gewag maakten van zulks verband of het conflict met El Sapo noch bij de politie noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat verzoekers plots wel zulks verband leggen doet uitschijnen dat ze dit element louter aanbrengen ter versterking van hun asielrelaas.

Voorts motiveerden de bestreden beslissingen pertinent dat de werkwijze van MS-13 geenszins aannemelijk is:

"Ook de afpersing zelf is niet aannemelijk. De manier waarop de bende MS-13 u zou hebben trachten afpersen komt namelijk weinig geloofwaardig over. In eerste instantie zouden ze namelijk een briefje achtergelaten hebben waar enkel het bedrag opstond dat ze van jullie wilden ontvangen zonder verdere uitleg. Jullie hadden dus geen idee op welke manier jullie dit bedrag moesten overhandigen, aan wie of

op welk moment. Bovendien zou er verder in de maand die volgde op de eerste brief helemaal niets meer gebeurd zijn om dit bedrag ook daadwerkelijk te innen (CGVS verzoeker, p. 14). Indien de bende jullie echt wilde afpersen, kan echter wel verwacht worden dat zij jullie ofwel duidelijke instructies zouden geven ofwel zelf enige moeite zouden doen om naar het geld te komen vragen. Dat dit niet gebeurde, houdt dan ook geen steek en brengt schade toe aan de geloofwaardigheid van deze afpersing.

Dat de bende vervolgens een maand later een tweede briefje zou achterlaten, waarin ze aangeven informatie over jullie te hebben en jullie bedreigen en die ze ondertekenen als MS-13, komt dan ook weinig aannemelijk over. Gezien het voorgaande zouden ze namelijk geen goede redenen hebben om jullie te bedreigen, aangezien er geen concrete instructies waren gegeven en ze zelf ook het geld niet waren komen innen. Bovendien zouden zelfs in deze tweede brief geen instructies voor de betaling gestaan hebben. Jullie konden dus nog steeds geen initiatief nemen om het gevraagde geld te betalen. Deze gang van zaken komt niet geloofwaardig over. Gevraagd hoe jullie zelf dachten dat jullie moesten betalen, stelt uw partner dat ze over het algemeen iemand sturen op de betaaldag. Hierop gevraagd waarom er dan niemand gekomen was om dat bedrag op te halen, stelt ze dat op de brief niet stond wie en wanneer en dat ze op een bepaald moment mensen over de heuvelrug hoorden lopen (CGVS verzoekster, p. 15-16). Zij gaat hierbij wel voorbij aan de vaststelling dat in de tweede brief evenmin werd verduidelijkt aan wie het bedrag betaald moest worden en dat er enkel werd opgedragen om op het eind van de maand te betalen (document 3). Daarop gevraagd waarom ze niemand sturen voor dat bedrag als ze die brief sturen, antwoordt ze het niet te weten (CGVS verzoekster, p. 16). Ook u verklaart dat de bende iemand zou sturen om dat geld op te halen. Gevraagd waarom ze dan de maand voordien niemand stuurden om het geëiste geld op te halen, antwoordt u dat er geen afzender opstond, niet waar en wanneer, en dat u er daarom geen belang aan hebt gehecht. Of u er op dat moment belang aan hechtte, zou echter geen impact hebben op de mogelijkheid van de bende om iemand te sturen om dat geld te innen. Nogmaals gevraagd waarom de bende tussen de eerste en tweede brief niemand stuurde om het geld op te eisen, stelt u dat ze een fout hebben gemaakt en niet gezegd hebben op welke datum ze zouden innen. Daarom zouden ze niemand gestuurd hebben. Gevraagd waarom ze dan die eerste brief hebben gebracht, als ze daar verder niets mee gingen doen, stelt u dat u het niet weet, dat u ervan uitgaat dat die twee brieven met elkaar verband houden en dat u niet kan verzekeren dat ze met dezelfde problematiek verband houden (CGVS verzoeker, p. 22-23). Jullie uitleg waarom er aan de eerste brief geen gevolg werd gegeven kan niet overtuigen. De handelingen van de bende komen aldus niet geloofwaardig over, wat de geloofwaardigheid van de afpersing verder schaadt.”

Verzoekers kunnen geen afbreuk doen aan deze vaststellingen door eenvoudig te stellen dat de bestreden beslissingen zijn gebaseerd op een subjectief aanvoelen. De Raad wijst in dit verband erop dat verzoekers' verklaringen een bewijs kunnen vormen van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat zij eerlijk, mogelijk en geloofwaardig zijn. De bestreden beslissingen oordeelden echter op pertinente en correcte wijze dat verzoekers' verklaringen over de aangevoerde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn. De Raad benadrukt in dit verband dat het aan verzoekers toekomt om de motieven van de bestreden beslissingen aan de hand van concrete elementen en argumenten te weerleggen of in een ander daglicht te stellen, waar ze evenwel in gebreke blijven.

Waar verzoekers stellen dat er zich na hun vertrek verscheidene incidenten hebben voorgedaan waaronder met hun jongste stiefdochter, merkten de bestreden beslissingen reeds terecht op dat verzoekers' verklaringen hieromtrent niet konden overtuigen. Het is immers niet aannemelijk dat de bendeleden plots hun afpersingspogingen zouden staken omwille van het feit dat hun stiefdochter naar de moeder van verzoekster verhuisde, daar ze in de buurt van verzoekers woont.

De bestreden beslissingen merkten tevens terecht op dat, gezien de zelf verklaarde beperkte middelen van verzoekers, het niet logisch is dat ze zo werden gevisieerd door de bende. Verzoekers doen geen afbreuk aan deze vaststelling door louter de gevolgtrekking van de adjunct-commissaris-generaal te bekritisieren noch door te stellen dat ze niet op de hoogte zijn van de motieven van de bendes. De Raad stelt hierbij vast dat de door verzoekers geschetste verklaringen niet geloofwaardig zijn. Het louter betoog dat verzoekers geen inzicht hebben in de handelingen van de bendes is niet bij machte om dit motief in een ander daglicht te stellen.

Wat de tweede dreigbrief betreft stelden de bestreden beslissingen terecht het volgende:

“Wat de neergelegde klacht betreft, dient eerst opgemerkt te worden dat deze louter een neerslag vormt van uw verklaringen bij deze instantie, waarvan de waarde aldus afhangt van de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen die erin beschreven worden.

Aangezien de door u beschreven afpersing weinig aannemelijk is, kan deze klacht op zich deze onaannemelijkheid niet veranderen. Bovendien maakten jullie in deze klacht geen enkele melding van de eerste afpersingsbrief, maar betreft deze enkel de tweede afpersingsbrief. Wanneer uw partner gevraagd werd waarom jullie hierover in de klacht niets vermeldde, stelt ze dat jullie dat wel hebben gezegd. Gevraagd waarom het dan niet werd opgenomen in de klacht, stelt ze dat het bij de DIN was en dat dat de klacht bij de politie was. Gevraagd waarom het niet opgenomen werd in de klacht van de politie, zegt ze het niet te weten en dat haar naam zelfs fout geschreven is (CGVS verzoekster, p. 17). U verklaart hierover dat u het wel hebt gezegd bij de politie, maar dat ze het niet wilden opnemen in de klacht. U had namelijk een fout gemaakt door de eerste brief te verscheuren. Hierdoor had u geen bewijs, wat u voor de tweede brief wel had. Wanneer u erop gewezen wordt dat in de klacht niet expliciet werd opgenomen dat u jullie dat moment die brief had overhandigd, stelt u dat de klacht gebaseerd is op de overhandigde klacht, zodat deze ontvankelijk verklaard kon worden. Anders zouden ze zich niet met die zaak bezig houden (CGVS verzoeker, p. 24-25). Het komt allesbehalve aannemelijk over dat de politie niet zou willen optekenen dat u al eerder door de bende afgeperst werd, maar dat jullie deze brief niet bijhielden. In dat geval zou in veel gevallen namelijk geen klacht ingediend kunnen worden. Bovendien zouden jullie wel de tweede brief kunnen voorleggen, waardoor jullie dus wel een bewijs zouden hebben gehad van de afpersing. Dat de voorgeschiedenis hiervan niet opgetekend zou worden, kan dan ook niet aangenomen worden.

Uw verklaring voor de omissie van de eerste brief in de klacht, klemmt bovendien ook met de verklaringen van uw partner. U verklaart namelijk dat u de klacht als bewijs moest kunnen voorleggen aan de politie (CGVS verzoeker, p. 24-25) en jullie eerst naar het openbaar ministerie en de DIN gingen, alvorens klacht in te dienen bij de politie (CGVS verzoeker, p. 16). Uw partner verklaarde daarentegen dat jullie de brief bij de DIN achterlieten (CGVS verzoekster, p. 17). Zodus waren jullie tijdens het neerleggen van de klacht bij de politie niet langer in het bezit van de brief. Uw stelling dat deze noodzakelijk was voor het mogen neerleggen van de klacht, blijkt hierdoor nog minder aannemelijk. Bovendien leggen jullie aldus inconsistente verklaringen af over de plaats waar jullie de tweede afpersingsbrief achterlieten, wat de geloofwaardigheid van de afpersing verder uitholt.

Voorts kan nog opgemerkt worden dat jullie erg verschillend zouden gereageerd hebben op het ontvangen van de twee brieven. Jullie zouden de eerste brief namelijk niet serieus genomen hebben en deze weggegooid hebben. Jullie zouden ook geen geld aan de kant gehouden hebben voor het geval er iemand geld zou komen innen (CGVS verzoekster, p. 14-15). Bij het ontvangen van de tweede brief zouden jullie daarentegen besloten hebben om dezelfde avond nog uit jullie woning te vertrekken en niet meer terug te keren (CGVS verzoeker, p. 23). Nochtans werd jullie in beide brieven gevraagd om geld te betalen aan onbekenden, met het verschil dat in de tweede brief duidelijk werd dat het om de lokale bende ging en dat ze persoonlijke informatie over jullie hadden. Desondanks is het opmerkelijk dat jullie na de eerste brief geen enkele voorzorgsmaatregel namen, maar na de tweede brief meteen alles achterlieten, hoewel jullie nog tot het einde van de maand tijd hadden om actie te ondernemen."

Verzoekers pogen de vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen met het aanbrengen van post-factum verklaringen. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt echter duidelijk dat ze stelde dat ze niet langer in het bezit was van de brief tijdens het neerleggen van de klacht bij de politie (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 17). Van enig kopie was geen sprake. De verklaringen van verzoekster zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en laten dan ook geen ruimte voor de nuanceringen die verzoekers in hun verzoekschriften trachten aan te brengen in een poging om deze in overeenstemming te brengen met de verklaringen van verzoeker. De Raad merkt hierbij op dat verzoekers de overige pertinente motieven omtrent de dreigbrieven ongemoeid laten.

Verzoekers vermogen evenmin de pertinente motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen door te wijzen op de uitgebreidheid van hun verklaringen, daar er aan deze verklaringen geen geloof kan worden gehecht.

De motivering in de bestreden beslissingen is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Aldus tonen verzoekers niet *in concreto* aan dat ze bij een terugkeer naar El Salvador een gegronde vrees voor vervolging hebben dan wel een reëel risico op ernstige schade lopen door de bendes omwille van de door hen ingeroepen afpersing. Het betoog, onder verwijzing naar algemene informatie (Nansen-rapport, verzoekschriften, stuk 3) dat deze problemen wel degelijk een verband vertonen met de criteria van het Vluchtelingenverdrag is aldus niet dienstig. Het louter verwijzen naar algemene objectieve

informatie die geen betrekking heeft op hun persoon, kan niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Ook wat het betoog betreft dat er geen bescherming van de nationale autoriteiten beschikbaar is wijst de Raad erop dat, vermits geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen met de bendes, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden niet aan de orde is.

Op basis van de beschikbare landeninformatie, kan verder niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

De Raad stelt in dit verband vooreerst vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers van deze vrees geen gewag hebben gemaakt in de loop van de administratieve procedure.

Verzoekers' verblijf in België voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

De Raad betwist verder niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving of afpersing, zoals zij tevens aangeven in hun verzoekschrift, maar dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet. Het geheel van verzoekers' individuele omstandigheden en de algemene situatie in El Salvador in acht genomen, besluit de Raad dat verzoekers niet concreet aannemelijk maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekers ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 4 juli 2022, p. 9-15). Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Op 7 maart 2022 werd door de Salvadoraanse autoriteiten de noodtoestand uitgeroepen. In het kader hiervan wordt melding gemaakt van het op grote schaal arresteren en vasthouden van personen die ervan worden beschuldigd een band te hebben met de bendes. Hierbij is echter ook sprake van willekeurige arrestaties van onschuldige burgers, alsook van mishandelingen, mensenrechtenschendingen en extra-juridische arrestaties (COI Focus 4 juli 2022, p. 14). Hoewel er sprake is van een groeiende onzekerheid over de verdere evolutie, zijn er echter geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat ingevolge het uitroepen van de noodtoestand door de Salvadoraanse autoriteiten er alsnog sprake is van een situatie waarbij het geweld in El Salvador willekeurig van aard is. Hoewel de Salvadoraanse autoriteiten ook onschuldige burgers arresteren, blijkt uit de informatie dat in slechts tien procent van de gevallen geen link met de bendes aanwezig zou zijn (COI Focus 4 juli 2022, p. 14). Aldus dient vastgesteld te worden dat de Salvadoraanse autoriteiten nog steeds voornamelijk burgers met een duidelijk profiel viseren.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekers tonen aldus niet aan een reëel risico op ernstige schade te lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

4. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP